

Arrest

nr. 349 223 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2026 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 met toepassing van artikel 39/73, oud, van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 21 mei 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 16 januari 2026.

Het enig middel lijkt ongegrond.

Het concrete korte betoog van verzoekster is ze al enkele jaren in België verblijft en studeert en hier familie heeft. Door hiermee geen rekening te houden heeft verweerder artikel 8 EVRM, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden aldus verzoekster.

Uit het administratief dossier blijkt niet en verzoekster toont niet aan dat ze nog studeerde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, laat staan dat dit gebeurde op een legale wijze met een verblijfsvergunning verleend voor studies. Verzoekster kan er niet van onwetend zijn dat verweerder op 11 mei 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33 bis) trof omdat de beslissing tot machtiging tot verblijf als student voor het academiejaar 2022-2023 werd ingetrokken. Op 7 september 2023 diende verzoekster een aanvraag tot regularisatie in op basis van de artikelen 9 bis en 58 van de Vreemdelingenwet.

Op 8 januari 2024 trof verweerder een beslissing tot weigering van deze aanvraag. Bij arrestnr. 328 644 van 24 juni 2025 werd het beroep verworpen dat tegen de voormelde beslissing werd ingediend. Dat verzoekster desondanks mogelijks verder blijft studeren kan er niet toe leiden dat de bestreden beslissing, die vaststelt dat verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijft, kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing maakt duidelijk melding van de verklaring van verzoekster inzake haar moeder, nonkel en tante die in België zouden verblijven. Verzoekster toont echter niet aan dat ze als meerderjarige afhankelijk is van deze volwassenen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie immers dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen, wat niet blijkt noch wordt aangetoond.

In geval van een illegaal precair verblijf in het Rijk, zoals in casu, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld omwille van het gezins-en privéleven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Dergelijke omstandigheden worden nergens concreet uiteengezet, laat staan aangetoond.

De overvloedige theoretische beschouwingen in het verzoekschrift inzake artikel 8 VRM kunnen niet tot een ander oordeel leiden. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoeksters verblijfsrecht te ontnemen. In een dergelijke situatie gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat verzoeksters theoretisch betoog in dit verband hoe dan ook niet dienstig is.”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3, oud, van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter,

A. DECUYPER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

M. EKKA